

män, som skola föra dessa vapen — den modärna arbetarklassen, *proletariatet*.

I samma grad, som bourgeoisien, d. v. s. kapitalet, utvecklar sig, i samma grad utvecklar sig proletariatet, de modärna arbetarnas klass, vilka endast leva så länge som de finna arbete och endast finna arbete så länge som deras arbete förökar kapitalet. Dessa arbetare, som styckevis måste sälja sig själva, utgöra en vara som varje annan handelsartikel, och äro därför lika mycket underkastade alla konkurrensens växlingar, alla marknadens ostadigheter.

Proletärens arbete har genom maskineriernas utsträckning och arbetsdelningen förlorat all karaktär av självständighet och därmed även allt behag för arbetaren. Han blir blott ett bihang till maskinen, som endast fordrar det enklaste, enformigaste och lättast inlärd handgrepp. De omkostnader arbetaren vållar inskränka sig därför nästan endast till livsmedlen, som han behöver till sitt underhåll och till racens fortplantning. Men priset på en vara, alltså även på arbetet, är lika med dess produktionskostnader. I samma mån som arbetets vedervärdighet tilltager, sjunker därför lönen. Än mer, i samma grad maskinerna och all arbetsdelning tilltager, i samma grad växer även arbetets massa, dels genom arbetstidens utsträckning, dels genom förökning av det på viss tid erforderliga arbetet, genom ökad snabbhet hos maskinerna o. s. v.

Den modärna industrien har förvandlat den patriarkaliske mästarens lilla verkstad till den industrielle kapitalistens stora fabrik. Arbetarmassorna, som sammanträngas i fabriken, organiseras som arméer. De utgöra de menige industrisoldaterna, som ställas under uppsikt av en fullkomlig hierarki av underofficerare och officerare. De äro icke blott bourgeoisiklassens drängar, de bliva dagligen och stundligen undertryckta av maskinerna, av förmännen och framför allt av den fabriksidkande storborgaren själv. Denna despotism är så mycket småaktigare, olidigare och bittrare ju mera öppet den proklamerar förvärvet som sitt yttersta ändamål.